

**НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
БІОРЕСУРСІВ І ПРИРОДОКОРИСТУВАННЯ УКРАЇНИ**

**НАВЧАЛЬНО-НАУКОВИЙ ІНСТИТУТ ЛІСОВОГО
І САДОВО-ПАРКОВОГО ГОСПОДАРСТВА**

ВП НУБІП УКРАЇНИ «БОЯРСЬКА ЛІСОВА ДОСЛІДНА СТАНЦІЯ»

ТОВАРИСТВО ЛІСІВНИКІВ УКРАЇНИ

**НАУКОВО-ДОСЛІДНИЙ ІНСТИТУТ ЛІСІВНИЦТВА ТА ДЕКОРАТИВНОГО
САДІВНИЦТВА**

ТЕЗИ ДОПОВІДЕЙ

УЧАСНИКІВ

**МІЖНАРОДНОЇ НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ
«ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ ЕКОСИСТЕМНОГО МЕНЕДЖМЕНТУ
У ЛІСОВОМУ КОМПЛЕКСІ ТА САДОВО-ПАРКОВОМУ
ГОСПОДАРСТВІ»
(18-19 квітня 2019 року)**

КИЇВ – 2019

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ДОСВІД ОХОРОНИ КУЛЬТУРНОЇ СПАДЩИНИ ІСТОРИЧНИХ ЦЕНТРІВ МІСЬКОГО СЕРЕДОВИЩА

Н.Е. Ружицька, аспірант* (nadia_ruzh@meta.ua),

І.О. Сидоренко, кандидат біологічних наук

Національний університет біоресурсів і природокористування України

Розробка методів збереження нерухомої культурної спадщини в сучасному міському середовищі являється важливою науковою проблемою, що охоплює як теоретичні так і практичні сторони розвитку містобудування.

Містобудівельна світова спадщина, історичних міст представляє переконливе свідчення складності процесу розвитку країн, відмінність та різновид держав, що в свою чергу обумовлює історично-архітектурне багатство, виняткову цінність та інтерес до культурної спадщини. Формування правової бази стосовно охорони культурної спадщини у європейських країнах почалось в першій половині ХХ століття, з того часу кожна держава намагалась побудувати власну модель охорони та правомірного використання існуючих історичних об'єктів в структурі міста.

Визначним для сфери охорони культурної спадщини став 1972 рік, на XVII сесії Генеральної конференції ЮНЕСКО була ухвалена Конвенція «Про охорону Всесвітньої культурної і природної спадщини» [1]. У 1975 році Конвенцію ратифікувала 21 держава, за 40 років її існування до них приєдналися близько 170 держав. За кількістю держав-учасниць

Конвенція про охорону всесвітньої спадщини серед інших міжнародних програм ЮНЕСКО найбільш представницька [2]. Для підвищення ефективності роботи Конвенції в 1976 році були утворені Комітет та Фонд всесвітньої спадщини. Конвенція окреслює поняття культурної і природної спадщини.

Історична частина міста є нерухомою спадщиною, що містить дуже цінний культурний потенціал і потребує специфічних форм охорони.

Дослідження даних історичних територій в містобудівельній структурі та збереження об'єктів є ключовим аспектом до

*Науковий керівник – кандидат біологічних наук Сидоренко І.О.

покращення ландшафтно-просторового потенціалу міста. Аналіз історичних територій повинен спиратись на попередньо проведені наукові дослідження планувальних особливостей та типології історичних міст.

Історичний ландшафт варто розглядати як універсальну спадщину в структурі міста. Уряд держави на території якої розташована дана територія повинен вважати своїм обов'язком захистити спадщину та інтегрувати її в сучасне суспільне життя [3].

Проаналізувавши зарубіжну практику охоронних заходів на основі аналізу європейських країн, варто виділити ключові аспекти побудови методології опрацювання територій історичних ареалів в структурі містобудівельного середовища :

1. Історичний центр, та містобудівельна територія навколо нього повинна розглядатись в сукупності, як цілісне угруповання баланс якого залежить від специфічного характеру злиття різних частин в єдину структуру міста.

2. Історичні райони міста на законодавчому рівні повинні бути захищені від ушкоджень пов'язаних з неправомірним використанням територій, та не доцільною роботою у межах охоронних ареалів.

3. Роботи пов'язані з реконструкцією, реставрацією, відновленням повинні базуватись на наукових принципах запроваджених на міжнародному рівні.

4. В умовах сучасної урбанізації міського простору необхідно не допускати збільшення щільності та масштабів споруд біля пам'яток історичного ареалу, оскільки з плином часу це призводить до руйнування історичних територій.

Список джерел літератури

1. Офіційний сайт центру всесвітньої спадщини ЮНЕСКО [Електронний ресурс]. Режим доступу: <https://whc.unesco.org/>.
2. Матеріали Міжнародної конференції «Конвенції ЮНЕСКО в сфері охорони культурної спадщини і національне законодавство держав – учасників СНД» [Електронний ресурс]. Режим доступу: <https://www.ifap.ru/library/book205.pdf>.
3. Ружицька Н.Е., Сидоренко І.О. Проблематика реновації історичного центру міста Києва: Міжнародна науково-практична конференція, м.Київ, 27 березня 2018 року: тези доповідей. 2018. С. 103–105